

[Indenrigsministeren.]

muner, men som jeg allerede har antydnet i det, jeg har sagt, så frygter jeg — jeg siger frygter — at vi kommer til at se større kommuner i landdistrikterne, end vi har indstillet os på, og jeg ved da også, at fremtrædende repræsentanter, ja, de allerypperste ledere inden for det landkommunale liv, siger lige ud, at de regner med de 10.000 indbyggere, hvad jeg altså ikke gør og ikke sigter imod, men således er stillingen ude omkring.

Jeg vil gerne bekræfte den opfattelse, som hr. A. Chr. Andersen gav udtryk for, at når vi kommer til byrdefordelingen, og hvad der til knytter sig, da er det ikke vor agt i hvert fald at forrykke forholdet mellem det kommunale liv og staten. Vi er ikke ude med en revision her, som skal give staten flere penge i kassen. Det, vi sigter mod, er en omlægning på disse mangfoldige områder.

Må jeg føje til her, at også jeg havde fundet det rimeligt og bedst, om vi havde klart kunnet fremlægge lovforslag om sagsinddelingen og først og fremmest, vil jeg sige, om byrdefordelingen mellem kategorierne. Men jeg må altså erkende, at i de 9 måneder, vi har beskæftiget os med det — og her begyndte vi altså på bar bund for de to sidste opgavers vedkommende — dér er vi altså endnu ikke udstyret med så mange oplysninger, at disse forslag har kunnet fremsættes; men vi har skitseret de tanker, vi vil arbejde efter, og jeg håber oprigtigt, at vi inden længe må kunne komme et godt stykke videre.

Ja, selvfølgelig lever jeg i håbet om, at sagen kan klares inden juleferien, men jeg kan jo godt se, at det er en stor arbejdsopgave. Nu ligger det jo sådan — sådan gør det med ethvert forslag — at man kunne bebrejde regeringen, hvis den ikke var kommet med det. Derfor har vi maset på, måske også lidt ekstraordinært maset på. Jeg mener, at med det foreliggende forslag sammen med forslaget, der arbejdes med om købstadkommunernes stilling og omegn — når disse to ting nærmer sig deres afslutning — har vi

skabt et grundlag, så vi kan overse tingene og bedre disponere på de andre områder. Derfor nærer jeg altså håb om, at folketinget inden for, lad mig sige en rimelig tid, vil løse en opgave, som vil fremme andre ting, som vi står fælles om, og det er det, jeg gerne har villet udtrykke med disse ord her.

Hr. Arthur Jacobsen kom særlig ind på problemerne omkring landsplanlægningen og planlægning i det hele taget. Jeg deler den opfattelse, at det må være et overordentlig væsentligt område, ja, det er jo ganske afgørende for os, om vi får løst det på en rimelig måde, og her er de større amter altså også et instrument, som man efter min mening lettere kan arbejde med. Jeg deler opfattelsen, at man må styrke og udbygge den kommunale administration i de to led ude omkring, så den kan løse mere og centraladministrationen få færre opgaver at beskæftige sig med. Det er jo sigtet med hele den omlægning.

Jeg skal ikke komme ind på en større drøftelse af hovedstadsområdet, hvor interessant det end kunne være. For det første mangler vi vel tilstrækkelige oplysninger, og for det andet er det jo ikke det, det i og for sig drejer sig om nu, men da der er amter, som vi skal disponere med hensyn til, der har forbindelse med det område, vil jeg gerne føje til, at jeg har undersøgt spørgsmålet i det organ, som sidder og forhandler mellem København og Frederiksberg, Københavns amt, Frederiksborg amt og Roskilde amt, og jeg har indtryk af, at man inden så forfærdelig længe vil være til vejs ende med det organ, som netop på planlægningens område skulle være en væsentlig faktor.

Man skal jo være forsigtig med at binde sig til noget, særlig med hensyn til noget, man ikke helt ved besked om, men jeg forstod på hr. Arthur Jacobsen, at han ville have de 5 områder, som jeg her har talt om, så frie og selvstændige som vel muligt. Jeg har den samme opfattelse, men jeg taler her kun på egne vegne, og jeg ville betragte det som en fordel, om man ikke fik direkte